

Így emlékeznek tagtársaink 1956-ra

Halálos szimpátiatüntetés – a sortűz és a Motim

Ez a nap, 1956. október 26-a is úgy kezdődött, mint előtte öt éven át minden magyaróvári munkanapom. Már majdnem világos volt, amikor a gyárba indulva elmentem a határórlaktanya előtt. Egyetlen változást figyeltem meg: a laktanya kapuja előtt és az épület utcafrontján lövészkutak és gépfegyverállások voltak kiásva. Úgy látszik, hogy a budapesti események hatására itt is készültséget rendeltek el. De az állások üresek voltak és a kapuőr unottan állt a szokásos helyén.

A gyárban a műszakváltás csak annyiban különbözött a megszokottól, hogy a nagy energiafogyasztók, az elektrokemencék, a kikeverők, a bauxitmalom áramszúke miatt nem üzemeltek. Csak a kis fogyasztók dolgoztak váltott üzemben. A munkatársak takarítottak és TMK munkákat végeztek. Nem szabad, hogy a tétlenség rossz gondolatokra vezesse az embereket.

Nyolc óra után *Tóth Sándor* igazgató váratlanul megbeszélésre hívta össze a termelő és kiszolgáló üzemszervezőket és az adminisztráció főnökeit. A városi pártbizottság utasítására szimpátiatüntetésre kell gyülekezniük a városi pártiroda elé. Hosszas vitával sikerült meggyőzni az igazgatót és a párttitkárt, hogy gyárunk három műszakos üzem lévén legfeljebb kis küldöttséggel vehet részt a tüntetésen.

Hat múkorundos munkatársamnak a lelkére kötöttem, hogy maradjanak hátul a menetben, és ha balhé kezdődne (verekedéstől tartottam) azonnal lépjenek le. A delegáció elment, az üzemben meg folyt a takarítás, karbantartás. A budapesti rádióból furcsa hírek jöttek. Mosonmagyaróvárott csend volt. Vihar előtti csend.

Már dél felé járt az idő, amikor *Kovács György* művezetővel hazafias lelkesedéssel a korundüzem lapos tetején próbáltuk felerősíteni a magyar zászlót a villámhárítóra. Egyszer csak egyes és sorozatlövések és golyósüvítés zaja hallatszott. Mi kb. 800 méterre voltunk a laktanyától (ahol, mint később megtudtuk, leadták a sortűzet), de pillanatokon belül lenn voltunk az

üzemcsarnok földszintjén. Találgattuk, vajon ki és miért lőtt.

Hamarosan megtudtuk. Megjelentek a tüntetésben résztvevő első dolgozók. Kapkodva mesélték el, hogy mi történt. Ahányan voltak, annyiféle módon számoltak be. A fegyvertelen tömegre zúdított, szörnyű sortűzet, a tömeg közé dobott kézigránátokat emlegettek. Később a hatóság arra hivatkozott, hogy a tömegből lőttek a katonákra. A laktanya elé érkező tömegbe lövetett egy tiszt (amint később kisuült, *Dudás* százados laktanyaparancsnok), miután kezét fogott az első sorban lévő egyik tüntetővel. A sortűzet követően (vagy alatta) valóban kézigránátokat dobtak a tömegbe a laktanya emeleti ablakiból. A mézárálás után nem engedték a helyszínre a mentőket, csak akkor, amikor az egyik mentőautóval a laktanyaparancsnok már elszellelt (ő Oroszváron kért menedéjkgot a cseh határőröktől).

Akinek barátja, ismerőse volt a parancsra kivezényelt tüntetők között, rohant a laktanyához, majd a kórházba, hogy megkeresse hozzátartozóját. A Motim személyzeti vezetője úgy értesült, hogy öccsét is meglőtték. Elvett egy géppisztolyt az iparőröktől és azzal fenyegetőzött, hogy mindenkit megöl. Szerencsére a hír nem volt igaz. De volt bőven más áldozat. Valaki látta, amikor *Virág Vendel*, korundüzemi művezető a halottak között megtalálta feleségét, akivel reggel hatkor még együtt kezdte a műszakot.

Nem tudunk semmit *Rátkay Rudolf* szállításvezetőről. (Később jött híre, hogy tüdőlövessel fekszik a kórház sebészetén. Amikor hónapok után visszajött, a személyzetis azt mondta neki, nem tudom, mihez kezdjünk magával.)

Ezután már gyorsan zajlottak az események. Megjöttek az első hírek halottakról, sebesültekről. A kórház udvarán sorba fektették az áldozatokat. Utána a gyárban félelmetes nyugalom lett úrrá. Igyekezünk megnyugtatni a munkásokat. Nehéz volt, hiszen az eseményeket nem lehetett

meg nem történné tenni. Különbösen sem tudta ekkor senki, hogyan zajlottak le az események.

Az események után érdekes módon kívülről sok dolgozó – köztük üzemi, politikai vezetők – jött a gyárba, mert a városban uralkodó lincshangulattal ellentétben a gyárban fegyelem és dermedt csend volt.

A gyár legfelső vezetése távol volt. A főmérnök, főenergetikus már nem voltak Mosonmagyaróvárott. A forradalmi események hírére már korábban elutaztak családjukhoz Budapestre, Almásfüzitőre. Az üzemben sikerült megtartani a rendet, és mindenféle zavartól mentesen teltek az órák, napok. A legtöbb dolgozó megértette, hogy rendkívüli időket csak rendkívüli fegyelemmel lehet átvészelni. Néhány nagyhangú fickót sikerült lecsendesíteni (később ők voltak a párt újrászervezésének élharcosai).

Kissé humoros volt, amikor az egyik malomüzemi csoportvezető felakasztatásomat javasolta. Mikor odamentem hozzá, már nem volt olyan hangos. (Egyébként jó munkás volt és később is jól kijöttünk egymással. Ezt a fenyegetést akkor sem vettem komolyan és most közlöm először másokkal, a szem- és fültanuk már nem élnek.)

A sortűznek 100-130 halottja és sok sebesültje és rokkantja maradt. A tömeg négy határőrtisztet meglincselte, és a „konszolidáció” során a rendszer vérbírósága számos halálos ítéletet hozott. Egy áldozat is sok lett volna, de ennyi ártatlan halott, rokkant és sérült után valóban nem lehet elfelejteni az október 26-i ipar-telepi vérengzést.

A sortűzet elrendelő *Dudás* százados pozsonyi bujkálása után hazatért. Igazi büntetést nem kapott. Sok év után meghozott, felfüggesztett büntetése ellenére bántatlanul élt haláláig, sőt az eseményeket követően még elő is léptették.

A sortűz halottainak teljes száma ma sem ismert (több halottat vidéken temettek el és nem volt ajánlatos dicsekedni halálukkal), és a sérültek egy része is

igyekezett eltitkolni sebesülését.

A Motim halottainak és sérültjeinek emlékéről csak általában esik szó. A meglincselteknek emlékművet állítottak, az áldozatok emlékét csak a csendes emlékezés őrzi.

És ami a sortűz után történt.

A Motimban is megalakult a munkástanács.

Tevékenységünkben a cél a békeség, a rend és a berendezések épségének megőrzése volt. Eleget tettünk a vállalati párttitkár azon kérésének, hogy visszamehessen eredeti munkahelyére, a gépműhelybe. Soha semmi bajunk nem volt vele. Jóindulatú ember volt. Persze később ismét párttitkár lett, de most már városi szinten.

A gyárnak élni kellett. Pénz hiányában foglalkoztunk a gondolattal, hogy közvetlenül szállítunk timföldet Ausztriába. Erre nem került sor. Mi voltunk túl lassúak, vagy az események zajlottak túl gyorsan. Most már mindegy. Erre az ügyre egyébként *Dobos György* úgy emlékezett, hogy személyesen jött Móvára, és beszélt le a vállalat vezetésével a közvetlen exportról. Én másképpen emlékszem, mert azokban a napokban Budapestről senki sem jött Móvára. Vezetőség pedig nem volt. De mégis volt egy vendégünk. *Vajk Péter* jött a gyárba. Látogatása ürügyére már nem emlékszem, de tény, hogy a Motimból nagyot lépett és az országhatáron túl kötött ki.

Persze voltak, akik azonnal meglovagolták a forradalmat. *Nagy Béla* vörösüzemi

művezető egy parancsnoki jeepeen gördült be a gyárba és a diszpécseriroda előtt „Polgártársak” megszólítással beszédbe kezdett. Utoljára a német, olasz és szovjet vezetőket láttam ilyen harciasan támaszkodni a nyitott jármű szélvédőjére. A beszédnek nem volt hatása. Nagy polgártárs elhajtattott és a „konszolidáció” kezdetével ő alakította meg a gyárban újból a pártot.

Másik érdekes esemény volt a szovjet hadsereggel kialakult kapcsolatunk. A gyár elé egy szovjet tank gördült. Szerencsétlenségére a régi vörösiszaphányót találta legalkalmasabb lőállásának. Öröm volt nézni, ahogyan egyre jobban fúrja be magát az iszapba. Másnap két újabb tankkal sikerült csak kivonszolni a saját magásta gödörből.

Egy másik napon orosz parancsnoki kocsin egy tiszt (talán százados) érkezett tolmáccsal a gyárba, hogy tárgyaljon a munkástanáccsal. Miután megnyugtattuk, hogy nálunk béke van, és dolgozni szeretnénk, lekezelt a munkástanács jelen lévő tagjaival és távozott.

A konszolidáció erősödésével a pufakások is azonnal bátrak lettek és kezdték az emberek begyűjtését. *Kiss Károly* energetikus kollegánkat akarták elvinni. Ő bölcsen lázas betegséget színlelt. Felesége pedig (a hírek szerint) átment *Juhász Ádám* főmérnök orosz feleségéhez, Annához, hogy segítségét kérje. Tudomásom szerint Anna bement a városparancsnokhoz, *Kiss Károlyt* nem bántották. Szerin-

tem *Juhász* és/vagy *Juhász Ádám* érdeke, hogy kimaradtunk a begyűjtésből.

A sortűzben motimosok is haltak meg. *Virág Vendelné* és *Pandur György*. Haláláig nyomorék maradt *Schwendtner Ferenc*. Sérülést szenvedett *Rátkay Rudof* és *Lang György*. A sérültek közül sem tudunk mindenkiről.

Négy határőrtisztet a feldühödött tömeg lincsel meg.

Ennyi volt a „sajnálatos események” története a Motimban.

Utána még sok legenda keringett, de további igazán súlyos esemény nem történt. Szerencsénk volt, mert *Klementisz Sándor* igazgató (géplakatos) akkorra már Almásfüzitőt boldogította. Móváron (ha ott lett volna) biztosan ellátták volna a baját.

A megtorlás.

A sortűzet követően az ún. Gyepes-tanács a Földes-perben *Földes Gábor* színészt, *Tihanyi Árpád* tanárt, *Gulyás Lajos* református lelkészt, *Weinträger László* timföldgyári segédmunkást, *Czifrik Lajos* tehenészt, *Zsigmond Imre* földművest elsőfokon és *Kiss Antal* fűtőt másodfokon halálra ítélte. Az ítéleteket 1957. december 31-én és 1958. január 15-én hajtották végre Sopronkőhidán.

Ugyanebben a perben *dr. Varga Ernő*, a Mezőgazdasági Akadémia rektora hét évet (másodfokon négy évet), *Dohy János* professzor 10 évet kapott.

👤 (Harrach Walter)

Id. Kaptay György feljegyzéseiből

Október 24-én *Zákány Zoltán* főmérnök összehívta az üzemvezetőket és azt mondta, hogy attól, hogy Budapesten felgyújtanak egy-két orosz tankot, itt még semmi nem fog megváltozni. Felhívta a figyelmet, hogy hatalmas értékek vannak a kezükre bízva, kérte, hogy a nyugalom megőrzésére és a termelés biztonságára törekedjenek.

Október 27-én a kormány felhívása alapján megalakult az ideiglenes munkástanács, amelynek (egy későbbi közlés alapján, november közepén) 45 tagja volt. Ez a munkástanács 23 embert kitiltott a gyárból, mert nem tudtak felelősséget vállalni biztonságukért.

Október 28-án, a nagykolónián 700 fő részvételével megalakult a Nemzeti Tanács, ennek elnöke több sikertelen jelölés után *Urbán* művezető lett. A nagykolónián a karhatalom vezetője *Török László* volt.

Október 30-án küldöttség utazott Győrbe, hogy felvegye a kapcsolatot a győri Nemzeti Bizottsággal, de a kapcsolatfelvétel nem sikerült. Döntés született, hogy a timföldgyár termelését a szénkészlet fogyása és a szállítás teljes elakadása miatt az eredeti teljesítmény 50 százaléka kell csökkenteni. Akkor az erőműben széntüzelésű kazánok üzemeltek, pakura „ráfűtéssel”. A timföldkalcináló generátorgázzal működött.

November 3-án az üzem további visszafogásáról született döntés.

November 4-én fejezték be a hidrát kiszűrését a kikeverőből, ekkor telt fel a hidráttraktár. A még megmaradt 500 t szénkészlettel egy 25 t/óra teljesítményű gőzkazánt tartottak üzemben a turbinák, a világítás és a szőnyi kórház energiaellátása érdekében. Az ellennyomású gőzzel egy bepárlókészülék üzemelt.

November 8-án a munkástanács határozata alapján az üzem felvette a munkát. De az energiahiány miatt csak takarítás, karbantartás folyt.

November 9-én *Kollok Péter* és *Eperjesi István* elkezdtek a párt újraszervezését.

November 10-én 29 fő visszalépett a pártba.

November 16-án a munkástanács többek között nem tartotta szükségesnek független párttitkár működését az üzemben belül.

November 23-án a kormány tiltó rendeletére *Zákány Zoltán* főmérnök és *Szilágyi Gyula* főkönyvelő lemondtak munkástanácsi tagságukról. Elnök *dr. Csiky János* lett.

A munkástanács levelet írt a Vegyipari Minisztérium Igazgatósága igazgatójának, javasolta *Klementisz Sándor* igazgató leváltását és *Zákány Zoltán* kinevezését

a megüresedett állásra. (Klementisz Sándor október 30-án szabadságot vett ki, Budapestre távozott és nem tért vissza.) A cserét a minisztérium november 27-én végrehajtotta. A leváltási javaslat indokai között szerepelt a gazdasági és műszaki felkészültség hiánya, a munkaidő nagy részének gyáron kívül történő eltöltése, a vezetők megkerülésével történő utasítások kiadása alsóbb vezetőknek, a munkából saját erejéből osztályvezetői beosztásba jutott *Katona István* eltávolítása a gyárból stb.

Klementisz Sándor volt igazgató később *Kocsis József* és *Szili József* társaságában megjelent a munkástanácson, hogy tisztázza magát, mivel a forradalom híve volt. Ennek során számos vezetőt csibésznek, kollaboránsnak nevezett. Nem kapott többé vezető beosztást az iparágban. Később *Szekér Gyula* 1957. 05. 02-i levelében Klementisz Sándort visszamenőleg, 1956. dec. 15-i hatállyal a Budapesti Kőolajipari Gépgyár „szakmunkásává” nevezte ki.

December 20-án Zákány Zoltán beszámolt a 18-án Budapesten vállalati igazgatók, főmérnökök és munkástanácselnökök részére tartott értekezletről, amelyen tájékoztatták a résztvevőket az ipar újraindítására tett erőfeszítésekről (szénhelyzet rendbe hozása).

Szó volt a gyári feliratok átmeszeléséről, amiben a munkástanács nem kívánt

részt venni, de nem akadályozta meg a dolgozók spontán kezdeményezését.

Január 4-én először jelent meg Almásfüzitőn *Szász Károly*, a kinevezett miniszteri kormánybiztos. Zákány Zoltánnak minden igyekezetére szükség volt, hogy leszerelje a kormánybiztossal szemben mutatkozó ellenséges hangulatot. Ő még Inotáról ismerte Szász Károlyt.

Január 9-én a szénkészlet mindössze 350 t. Iparági delegáció utazik Prágába, hogy timföldért szemet szerezzenek.

Január 16-án az MSZMP újjáalakult üzemi szervezete első taggyűlésén bírálja a kormánybiztost, erélyesebb fellépést várnak tőle. Szász Károly válasza: „az országnak szén, timföld, élelmiszer kell. Aki ma dolgozik, akár akarja, akár nem, segíti a Kádár-kormányt...”

Január 22-én üzembe helyezték a gázgenerátort és az első kalcináló kemencét.

Február 7-én elkezdődött a megtorlás. Házkutatást tartottak *Csiky Andrásnál*. Erre rövidesen 300-500 ember gyűlt össze tiltakozásra a háznál. A hatóság emberei segítséget kértek telefonon. Komáromból egy szovjet harckocsi és több teherautó karhatalmisták érkeztek. Azon az Almásfüzitőn, ahol október 23-tól egyetlen pofon, egyetlen lövés sem csattant el, géppisztolysorozatokat verték fel a csendet (szerencsére csak a levegőbe lőttek).

Következtek a letartóztatások, bírósági eljárások és a megtorlás ismert eszközei. Hat főt ítéltek el 42 év főbüntetésre és 33 év mellékbüntetésre. Az elítéltek 24 és fél évet töltöttek le.

A bírósági tárgyalások jegyzőkönyvéből érdemes idézni *dr. 'Sigmond György* (a védelem tanújaként mondott) tanúvallomásának néhány mondatát: „Nem párttagokat, egyéneket tiltottak ki. *Kollok* kitiltásával kapcsolatban hosszú vita volt, de Molnár Aladár és Zákány Zoltán tiltakozására maradt. A kétnapos sztrájk formális volt, mert a gyár szénhiány miatt már régen állt, a legfontosabb karbantartásokat pedig már elvégezték.

Arra, hogy az országban volt-e ellenforradalmi cselekmény, nem válaszolok.

Én nem vagyok politikus, így nem tudok arra válaszolni, hogy a gyárban volt-e ellenforradalmi cselekmény...”

Zákány Zoltán levelezte a gyár újraindítását, majd Budapestről kapott figyelemzetes után egy hónapig Mátrakeresztesen húzódtott meg. 1957 áprilisában az Alutervnél kapott állást. 1957. november 1-jén gyomorrákban halt meg. Emlékét az almásfüzitői nagykolónia művelődési házában emléktábla őrzi.

Dr. Vértessy László a Kozma utcai börtönkórházban halt meg 1962. március 11-én.

Várhelyi Rezső visszaemlékezése egy ötven év előtti eseményre

1956 októberében, a Sztálin-szobor ledöntését követő napon már nem működött a közlekedés Budapesten. A Várból gyalog elmentem Kőbányára a gyárba, és két hétig ott maradtam. Becsuktuk a kapukat, szerencsére az első tulajdonos annak idején 2,5 m magas fallal vette körül a telepet. Megmondtam a portásoknak, hogy ne engedjenek be senki idegent a gyárba. A gyári MHSZ-nek voltak fegyverei, ezeket kiosztottuk, hogy legyen mivel fenntartani a rendet, ha kívülről akar valaki behatolni. És a következő napok nyugalomban teltek el.

Másodikán vagy harmadikán *Mayer Nándi* kíséretében egy aktatáskával a Kőbányai OTP-be mentem a gyári dolgozók fizetéséért. Ott az én aláírásomra kifizették a kettő, kettő és fél millió forint havi bért. Azt betettem a táskámba és elindultunk a Gergely utcában visszafelé a gyárba. A Gergely utca és a Kelemen utca sarkára érteztünk, ott volt a kerületi rendőrkapitányság. Abban a pillanatban ahogy

odaérteztünk, kirohant 20-30 fiatalember, mindenféle fegyverrel, kézigráttal és miegymással. Mindjárt közrefogtak bennünket. Egyikük, valószínűleg a főnök, elkezdett kérdezősködni. Maguk kisdodák? Hova mennek? Mit akarnak?

Aki ilyet nem élt meg, el sem tudja képzelni azt az érzést, ami akkor hatalmába kerített. Hónom alatt volt a táska 2-2,5 millió forinttal. Egész életemben senki sem fogja elhinni, hogy azt nem én tettem zsebre, nem ezzel disszidáltam, ha most elveszik tőlem. Ez másodpercek, vagy azok tört része alatt játszódott le.

Ekkor a tömegből valaki elkialtotta magát: főmérnök úr!

Erre abbahagyja az a főnökféle a dumát és kérdezi: – Te ismered ezt az embert?

– Hogyne, hiszen ez a főmérnököm a Kőbányai Hengerműben, a Cserkesz utcában...

Díszkísérettel mentünk a gyár kapujáig. Ott beengedtek bennünket, bezárult a

kapu, és másnap megtörtént a munkabér kifizetése.

Néhány nap múlva megszerveztünk egy munkásgyűlést. Én mint vezető nem lehettem a munkástanács vezetője. Szegény *Egri Sanyit*, ő volt az én helyettesem, és szegény *Mészáros Gyurit* választottuk meg elnöknek. Nem igazán akarták elvállalni. Választottunk tehát elnököt és kifejtettük a munkásság álláspontját.

Volt a gyárban egy személy. Én tudtam, hogy ő volt az összekötő a szerv felé. Ez ki is szívárgott. Hát annak a fejét követelték. Szegény Mészáros Gyurit ezért aztán egy darabig piszkálták.

Az emberek megszállták a személyzeti osztályt, kivitték az iratokat, de nem találtak semmi olyat, ami valakire terhelő lett volna. Én tudtam, hogy nincs semmi, mert a *Bodor Jancsi* biztosan nem írt senkiről rosszat.

Nálunk a gyárban nem volt semmiféle atrocitás.

Választmányi ülés

Az OMBKE választmányának 2006. április 25-én, az OMBKE Mikoviny-tanácstermében tartott ülését *dr. Tolnay Lajos* elnök vezette.

Napirend előtt a választmány néma felállással tisztelgett az előző választmányi ülés óta elhunyt *Jánosi Miklós* okl. kohómérnök, tiszteleti tag emlékének.

Ugyancsak napirend előtt *dr. Tolnay Lajos* átadta *dr. Mizser János* okl. bányamérnöknek, a SANDVIK Kft. ügyvezető igazgatójának az OMBKE plakettjét, melyet külföldi tartózkodása miatt csak most tudott személyesen átvenni.

Napirend:

1. Beszámoló az OMBKE 2005. évi gazdálkodásáról, közhasznúsági jelentés
Előadó: *Dr. Gagyi Pálffy András* ügyvezető igazgató
2. Az OMBKE 2006. évi gazdálkodási terve
Előadó: *Dr. Gagyi Pálffy András* ügyvezető igazgató
3. Az alapszabály-bizottság jelentése
Előadó: *Dr. Tóth István*, az alapszabály-bizottság elnöke
4. Az érembizottság előterjesztése a 95. küldöttgyűlésen átadandó kitüntetésokról.
Előadó: *Dr. Fazekas János*, az érembizottság elnöke
5. Felkészülés a 95. küldöttgyűlésre, a 94. küldöttgyűlés határozatainak végrehajtása.
Előadó: *Kovacsics Árpád* főtítká

ad 1.

Dr. Gagyi Pálffy András az írásos anyaghoz a következő szóbeli kiegészítést tette.

Az egyesület 2005. évi pénzügyi tervének teljesítését elősegítette:

- az egyéni tagdíjak szinte teljes körű befizetése az év végi létszámnak megfelelően,
- az SZJA 1%-ának felajánlásából származó összeg minden korábbinál nagyobb mértéke,
- a pártoló jogi tagvállalatok megkeresése az OMBKE vezetői részéről,
- a sikeres pályázatok,
- a költségekkel való gazdálkodás.

Götz Tibor, az ellenőrző bizottság elnöke: Az ellenőrző bizottság megtárgyalta az írásos anyagot, de év közben is figyelemmel kísérte a gazdálkodást. Az egyesület gazdálkodása tervszerű és eredményes

volt. A 518 E Ft mérleg szerinti eredmény elfogadható. Eredményes volt az egyesületi lapok területén történt intézkedés: milliós megtakarítás mellett a lap minősége is jó. Jó az évenkénti két közös szám. Az EB a jelentését a 95. küldöttgyűlésre írásban előterjeszti.

A témával kapcsolatban *Katkó Károly*, *Ősz Árpád* és *Morvai Tibor* tett fel kérdéseket, melyekre *dr. Gagyi Pálffy András* illetve *Tolnay Lajos* válaszolt.

A választmány egyhangú szavazással jóváhagyta az OMBKE 2005. évi gazdálkodásáról szóló beszámolót és elfogadásra javasolja a 95. küldöttgyűlésnek a közhasznúsági jelentést. **(V. 1./2006. sz. határozat).**

ad 2.

Az előadó az írásos anyaghoz nem tett szóbeli kiegészítést.

Ősz Árpád bejelentette, hogy a MOL Rt. az ígért 9 millió Ft éves támogatás helyett végül csak 5 millió Ft-ot fog adni. Kéri a tervet ennek megfelelően korrigálni.

Kovacsics Árpád: Nem javasolja a módosítást. Év közben kell a költségeket a bevételhez igazítani.

Dr. Tolnay Lajos: Megpróbál konzultálni a MOL Rt. vezetőivel a támogatásról.

A választmány egyhangúlag jóváhagyta az OMBKE 2006. évi gazdálkodási tervét. **(V. 2./2006. sz. határozat).**

ad 3.

Dr. Tóth István: Az alapszabály-bizottság megvizsgálta a felhívására beérkező javaslatokat, valamint a választmány és a küldöttgyűlés határozataiban előírt teendőket, melyek az alapszabály módosítását igénylik. Megállapítható volt, hogy az OMBKE alapszabálya alapvetően jó, eddig megállta az idő próbáját. Az időközben felmerülő javaslatok általában ügyrenddel megoldhatók, és nem kell az alapszabályhoz nyúlni. Most is csak néhány helyen javasolnak kisebb kiegészítéseket a következő indokok miatt:

- adjunk jogi kereteket az érdekképviselő kiterjesztési lehetőségéhez, ha ilyen konkrét igény felmerül,
- ne korlátozzuk feleslegesen a vezető tisztségviselők újraválasztási lehetőségét, ha a tagság véleményével ez egybeesik,

– adjunk szervezeti keretet és súlyt az azonos területi elhelyezkedésű helyi szervezetek önkéntes összefogásának és képviselőinek a választmányban anélkül, hogy a szakmai hovatartozásokat és a gazdálkodási elveinket megváltoztatnánk. A területi osztályok lehetőséget adnak több kis létszámú helyi szervezet összefogása által arra, hogy közvetlenül is képviseltessek magukat.

A területi osztályokról, azok minimális létszámáról, képviselőtéről és gazdálkodásáról kialakult vitához *Katkó Károly*, *Kovacsics Árpád*, *Balázs László*, *dr. Tardy Pál*, *Podányi Tibor*, *dr. Horn János*, *dr. Sohajda József*, *dr. Gagyi Pálffy András* szólt hozzá.

Dr. Tóth István: Az elhangzott érvek és javaslatok híven tükrözik az alapszabály-bizottságban lefolytatott vitát. A 75 fős létszámhatárt a szakosztályokra vonatkozó 150 fős létszámhoz igazították. Az osztályok kialakítása szigorúan a helyi szervezetek önkéntes elhatározására alapul. Úgy becsülték meg, hogy egyelőre 4-5 ilyen osztály kialakítására lehet számítani. A választmány létszáma, az egyesületi létszám csökkenését is figyelembe véve, várhatóan nem növekszik a korábbi 35 fő fölé. Véleménye szerint meg kell kezdeni a területi osztályok működését a beterjesztett javaslat szerint, és a gyakorlati tapasztalatok alapján lehet majd korrigálni a szabályokat.

Dr. Tolnay Lajos az alapszabály-bizottság eredeti javaslatát tette fel szavazásra. A javaslatot támogatta 13 fő, ellene szavazott 12 fő, tartózkodott 1 fő. Ezen szavazás alapján a 95. küldöttgyűlés elé terjesztik a bizottság javaslatát **(V. 3./2006. sz. határozat).**

ad 4.

A bizottsági javaslatokat a választmányi tagok írásban előre megkapták.

Dr. Takács István: A javaslatokkal egyetért, de legközelebb a vaskohászati szakosztály is igényt tart tiszteleti tag jelölésére.

A választmány jóváhagyta a 95. küldöttgyűlésen adandó kitüntetések **(V. 4./2006. sz. határozat).**

ad 5.

Kovacsics Árpád ismertette, hogy a 95. küldöttgyűlésre 2006. május 27-én Eger-

ben kerül sor. A javasolt napirend:

Himnusz

Elnöki megnyitó, köszöntések

A választmány beszámolója, közhasznósági jelentés (főtitkári beszámoló)

Az ellenőrző bizottság jelentése

Az alapszabály-bizottság előterjesztése

Hozzászólások, indítványok

Tiszteleti tagok választása

Kitüntetések átadása

Határozatok

Elnöki zárászó

Erdész-, bányász-, kohászhimnusz

A határozatszövegező bizottságra vonatkozóan a következő javaslatot terjesztette elő: Vezetője: *Körösi Tamás* (kőolaj-, földgáz- és vízbányászati szakosztály)

Tagjai:

Dr. Horn János (bányászati szakosztály)

Hevesi Imre (vaskohászati szakosztály)

Balázs László (fémkohászati szakosztály)

Éger László (öntészeti szakosztály)

Dr. Tóth Levente (egyetemi osztály)

A 94. küldöttgyűlés határozataival kapcsolatos teendőket a választmány többször is tárgyalta. A határozatok egy részének végrehajtása folyamatban van. A határozatok végrehajtásáról szóló jelentést a választmány tagjai írásban megkapták.

A választmány egyhangú döntéssel elfogadta a 95. küldöttgyűlés meghirdetendő napirendjét, a határozatszövegező bizottság összetételére tett javaslatot, valamint a 94. küldöttgyűlés határozatainak végrehajtásáról szóló jelentést (**V. 5/2006 sz. határozat**).

ad 6.

Ősz Árpád szóvá tette, hogy a MTESZ megújítására vonatkozó intézkedési tervet, melynek létrehozásában az OMBKE is részt vett, csak a megyei MTESZ szervezettől tudta meg. Az OMBKE vezetői a választmány feje fölött intézkedtek. Emlékeztetett arra, hogy az előző választmányi ülésen kérte, hogy vitassák meg a MTESZ ügyeit.

Mivel 2007-ben lesz 70 éves a kőolaj-, földgáz- és vízbányászati szakosztály, ezért javasolja, hogy a 2007. évi küldöttgyűlést Szolnokon tartsuk, ahol elkészült egy új konferenciaközpont.

Dr. Tardy Pál: A MTESZ alelnökéként ismeri a MTESZ-ben folyó ügyeket. A MTESZ-nek több száz millió vesztesége van, melynek okai a korábbi nem kellően szigorú gazdálkodás, egyes vidéki szervezetek, technika házak folyamatos veszteséges működése, továbbá az állami támogatások

elmaradása. A veszteségek, elsősorban az APEH felé fennálló adósságok rendezésének egyedüli módja a meglévő ingatlanvagyron egy részének értékesítése, továbbá a vidéki szervezetek veszteséges gazdálkodásának megszüntetése. A MTESZ Szövetségi Tanácsában a szavazó tagegyesületek közötti érdeklentétek nehezítik a kibontakozást szolgáló döntéseket. A helyzetet súlyosbította, hogy a MTESZ elnöke, *Széles Gábor* lemondott. Ebben a helyzetben szervezte meg az OMBKE a tagegyesületek konzultációját, melyet dr. Tolnay Lajos elnök hívott össze, és vezetésével sikerült több alapvető kérdésben 13 mértékadó egyesület véleményét összhangba hozni, és végül a Szövetségi Tanács egyhangú határozatával elfogadtatni egy válságkezelő programot. Az azonnali gyors intézkedés szükségessége és a tagegyesületek közötti véleményeltérések egyeztetése nem hagyott sem időt, sem lehetőséget a tagegyesületeken belüli külön konzultációkra. Gyorsan kellett cselekedni, hogy a választott vezető nélküli MTESZ vagyonefelélésének gátat szabjunk. Megbíztuk ideiglenes elnöknek *dr. Gordos Géza* professzort, és megválasztottunk egy négytagú tanácsadó szervet, amely az ideiglenes elnököt segíti és ellenőrzi a válságkezelő program végrehajtásában. Ezen tanácsadó testület egyik tagjának a Szövetségi Tanács az OMBKE részéről dr. Gagyi Pálffy Andrászt bízta meg, akinek nagy szerepe volt a tagegyesületek konzultációjának

megszervezésében és a válságkezelő program megfogalmazásában.

Dr. Tolnay Lajos: Ennek a napirendi pontnak a keretében akartuk tájékoztatni a választmányt a MTESZ ügyeiről, de Ősz Árpád megelőzött minket. A helyzet az, hogy a MTESZ elvesztette korábbi súlyát, és megszűnt az állami támogatás is. A szövetség megújulás nélkül felszámolódik és a vagyona elvész. Ebben a helyzetben próbáltunk valamilyen iránymutató programot elkészíteni és elfogadtatni. A jövő kérdése, hogy sikerül-e a programot végrehajtani a különböző érdekeltségű egyesületek mellett. Dr. Gagyi Pálffy András a megbízatását az OMBKE ügyvezetői feladata mellett végzi társadalmi munkában. A Szövetségi Tanácsban dr. Tardy Pállal és dr. Tóth Istvánnal együtt igyekeznek érvényesíteni érdekeinket, és jelezni tudnak, ha segítségre van szükség, és újból össze kell hívni egy konzultációt. Alapvető célunk, hogy az egyesület működését szolgáló ingatlanvagyont megőrizzük.

Körösi Tamás bejelentette, hogy az OMBKE-ben fogják április 27-én levetíteni a budapesti helyi szervezet szervezésében az Olaj, olaj, olaj című filmet.

Dr. Gagyi Pálffy András tájékoztatást adott az Egerben tartandó bányász–kohász–erdész találkozó szervezéséről.

Készült a dr. Gagyi Pálffy András által összeállított jegyzőkönyv alapján.

A 2006. április 25-i választmányi ülés határozatai

V. 1/2006 sz. határozat

A választmány jóváhagyta az OMBKE 2005. évi gazdálkodásáról szóló beszámolót, a pénzügyi mérleget, és elfogadásra javasolja a 95. küldöttgyűlésnek a Közhasznósági jelentést.

V. 2/2006 sz. határozat

A választmány jóváhagyta az OMBKE 2006. évi gazdálkodási tervét és a gazdálkodás irányelveit.

V. 3/2006 sz. határozat

Az alapszabály-bizottság által előterjesztett alapszabály-módosítási javaslatokat a választmány támogatólag benyújtja a 95. küldöttgyűlésre.

V. 4/2006 sz. határozat

A választmány jóváhagyta a 95. küldöttgyűlésen átadandó kitüntetések.

V. 5/2006 sz. határozat

A választmány elfogadta a 95. küldöttgyűlés meghirdetendő napirendjét, a határozatszövegező bizottság összetételére tett javaslatot, valamint a 94. küldöttgyűlés határozatainak végrehajtásáról szóló jelentést.

Kiállítással emlékeztek Horváth Zoltán professzorra a Miskolci Egyetemen

2006. április 7-én az egyetemtörténeti bizottság, a Műszaki Anyagtudományi Kar és az Egyetemi Könyvtár, Levéltár, Múzeum szervezésében életművét bemutató kiállítással emlékeztek dr. h.c. dr. Horváth Zoltán professzorra, a Kohómérnöki Kar első dékánjára (1955-1965), a Fémkohászattani Tanszék egykori vezetőjére (1951-1986).

A kiállítást *dr. Kaptay György*, a Műszaki Anyagtudományi Kar dékánja nyitotta meg. Horváth professzor életművét *dr. Török Tamás* egyetemi docens méltatta az egyetemi kollégákból, barátokból, hallgatókból összegyűlt népes közönség előtt. A megnyitón megjelentek Horváth professzor családtagjai, továbbá *dr. Károly Gyula*, a Metallurgiai és Öntészeti Tanszék tanszékvezetője, *dr. Gabriel Kunhalmi*, a Kassai Műszaki Egyetem nyugalmazott egyetemi docense, valamint a Horváth professzorral sok éven át együtt dolgozó

nyugdíjas kollégák, *dr. Sziklavári Károly*, *dr. Mihalik Árpád* és *Riedl István*.

Horváth Zoltán 1944-ben Sopronban szerzett kohómérnöki oklevelet, ahonnan a Fémkohászattani Tanszék az 1950-es években Miskolcra költöztette. E tanszéknek 34 éven át volt a vezetője, s nyugdíjazása után professor emeritusa. Emellett 1955-től 1965-ig a Kohómérnöki Kar dékán tisztségét is betöltötte, melynek során oktatástörténeti érdemeket szerzett az 1955-ben önállóvá vált kar szerkezeti, működési és irányítási rendszerének kialakításában.

A kiállítás nemcsak a tudós ember életútját, oktatói, tudományos tevékenységét, szakmai munkásságát, a nemzetközi és ipari kapcsolatok kiépítésében vállalt szerepét mutatta be, hanem a gyűjtőszervezővel is híres professzor minikönyv-, érem- és kupagyűjteményének legszebb, legkülönlegesebb darabjait is. Kiállításra került Horváth professzor úr legendás hí-

rú, a selmeci hagyományokhoz híven folttokkal teli kohászgrubenje is, amely az 1940-es években készült. A professor úr által évekig oly lelkesen kutatott témakörnek, a selmeci Bányászati Akadémia, W. A. Mozart és a Varázsfuvola c. opera kapcsolatának a bemutatásánál a vizuális élmény hatását fokozta, hogy Mozart Varázsfuvolájának leghíresebb áriáit hallgathatta a kiállítás közönsége. A kiállítási táblákat – az emlékkiállítások történetében először – teljes egészében a digitális technika segítségével készítették a rendezők, a Miskolci Egyetem egyetemtörténeti gyűjteményének munkatársai.

A kiállítás az egyetemi könyvtár aulájában 2006. május 8-ig volt megtekinthető. A emlékkiállítás teljes anyaga hamarosan elérhető lesz az egyetemi múzeum honlapján (www.lib.uni-miskolc.hu/muzeum/kezdo.php)

📍 Dr. Lossné Ács Mária

A szülőváros is szobrot állított Verő József professzornak

Diszkrét, szép kiállítású meghívót kézbesített a posta március utolsó napjaiban. Aki nem értesült az előzményekről, a boríték felnyitása előtt hihette volna valamilyen választási gyűlésre szóló meghívónak vagy propaganda anyagnak is. A meghívó azonban más jellegű eseményre invitálta a címzetteket. Sopron Megyei Jogú Város önkormányzata és a Nyugat-Magyarországi Egyetem tanácsa ugyanis úgy döntött, hogy a város szülőttének, a jogelőd intézmény professzorának, *Verő Józsefnek* szobrot állít.

Az ünnepélyes szoboravatásra 2006. április 7-én került sor az Ipari és Innovációs Park központi épülete előtt. Az ünnepség mintegy 50-60 résztvevőjét – közöttük számos OMBKE-tagot – a Verő József úton található szépen ápolt parkban *Kutas László* szobrászművész mesterien megalkotott műve fogadta. Az újonnan érkezők sorra megállapították: „Szép a szobor”.

Az avató ünnepség Verő József professzor emlékére írt vers elszavalásával vette kezdetét. Ezután *Walter Dezső*, Sopron Megyei Jogú Város polgármestere kö-

szöntötte a jelenlevőket. Beszédében hangsúlyozta, hogy – bár Verő József professzor csak 1952-ig lakhatott Sopronban – mindig soproninak vallotta magát, és élete utolsó szakaszában – a szintén soproni születésű feleségével együtt – egyre gyakrabban látogatott vissza szülővárosába.

A következő megemlékezést *prof. dr. Faragó Sándor*, a Nyugat-Magyarországi Egyetem rektora tartotta. Beszédében kitért arra, hogy a soproni székhelyű egyetem, amely korábban az erdész mellett a bányász- és a kohászképzésnek is otthont adott, ma is magáénak érzi a korábbi történelmi szakasz kiemelkedő egyéniségeit. Ilyen személyiség Verő professzor is, aki éppen a kényszerű szétválás időszakában volt a Kohómérnöki Kar dékánja.

A szoboravatáson a családot három fia – *József*, *László* és *Balázs* – feleségük társaságában képviselte. Közülük a ma is Sopronban élő, legidősebb fiú, József mondott köszönetet mindazoknak, akik kezdeményezték, lehetővé tették és megvalósították a szobor felállítását.

A köszöntők elhangzása és a szobor

megkoszorúzása után az Ipari és Innovációs Park vezetője fogadást adott a központi épület aulájában. Sopron városa méltóképpen őrzi szülőttének, az alma mater egykori professzorának emlékét.

📍 (V. B.)

■ Verő József bronz mellszobra. Kutas László szobrászművész alkotása

90. születésnapját ünnepelte

Fábián Béla okleveles kohómérnök 2006. április 3-án töltötte be 90. életévét.

1916-ban született Unaj községben. 1941-ben érettségizett. További tanulmányait a háborús évek miatt késleltették.

Kohómérnöki oklevelét csak 1948-ban szerezte meg Sopronban. Pályáját 1948-ban a Rimamurány-Salgótarján Rt. Ózdi Vas- és Acélgyárban kezdte. Első feladata az acélgyártáshoz szükséges fémhulladékot előkészítő üzem beruházása volt. Ezt követően a durvahengerműi meó vezetésére kapott megbízást.

1953-ban a Magyar Vagon- és Gépgyárban, Győrben egy nemesacélmű beruházását végezte, melynek vezetője is lett.

1954-ben az országos dízelprogram beindítása révén, mint kohászati összekötőt, Budapestre helyezték. Ez a program 1956-ban megghiúsult.

1962-ben saját kérésére a Magyar Vagon- és Gépgyárba került. Itt a távlati fejlesztési főosztályon kohászati előadó beosztást kapott. Ekkor vezették be a vállalatnál a szerszámhőkezelésnél és az acélöntvények hőkezelésénél a védőgázos technológiát. Bevezetést nyert a futóműalkatrészek sajtolási és kovácsolási munkálatainál a reventemes hevítés.

Mint vállalati kohászati szabványügyi megbízott képviselte a vállalatot a külső szabványtárgyalásokon.

A Szakmunkásképző Intézetnél miniszteri vizsgabiztos feladatot látott el.

Munkáját Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

1976-ban ment nyugdíjba. Jelenleg visszavonultan él, de az OMBKE életét figyelemmel kíséri.

75. születésnapját ünnepelte

Dr. Bíró Attila okl. kohómérnök, a műszaki tudományok doktora 2006 márciusától 75 éves. Öt éve professor emeritus a Miskolci Egyetem Tüzeléstan és Hőenergia Tanszékén. A tanszéken végzi kutatómunkáját a légköri környezetvédelem és az ipari kemencék optimalizálása szakterületeken. A légköri környezetvédelmi kutatások az

OTKA által támogatott kutatási programok keretében folytak, és olyan átfogó számítógépes program kidolgozására irányulnak, ami izzító és hőkezelő kemencék NO_x- és CO-emissziójának nagyságát számíthatóvá és ezzel csökkenthetővé teszi. Az ipari kemencékkel kapcsolatos kutatásai folyamán új számítási módszereket dolgozott ki a harangkemencék és az alagútkemencék tervezéséhez. Az eredményeket kül- és belföldi konferenciákon ismertette.

Dr. Bíró Attilát a szakterület minősített kutatói az elmúlt öt évben ismételtelen a MTA Energetikai Bizottsága tagjává választották. Tagja a ME Anyagmérnöki Kar doktori bizottságának és a BME Gépészmérnöki Kar habilitációs és doktori bizottságának. Elérhetősége az egyetemen: Fax: 46/431-820, e-mail: tuzbiro@gold.unimiskolc.hu .

Kovács Dezső, okl. kohómérnök 1931. január 12-én született Tiszaszőlősen. Az 5 év elemi és 4 év polgári iskola után Egerben közgazdasági középiskolát végzett 1951-ben. A Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán 1956. áprilisban – vas- és fémkohómérnöki szakon – megvédte kohómérnöki diplomáját.

A Diósgyőri Lenin Kohászati Művek nagyolvasztó gyárrészlegében kezdett dolgozni technológusmérnöki munkakörben. A későbbiekben az ércelőkészítő üzem üzemvezető-helyetteseként ércelőkészítéssel foglalkozott. 1962. évtől kezdődően a gyár fejlesztési főmérnökségén dolgozott, gyárfejlesztő mérnök munkakörben, ahol az ércelőkészítés és nyersvasgyártás korszerűsítése, műszaki fejlesztési témái tartoztak feladatkörébe.

Munkája mellett 1962-től 8 éven keresztül ellátta az OMBKE diósgyőri csoportjának titkári teendőit.

1966. évtől a Borsodi Ércelőkészítő Mű (BÉM) indításának, üzembe helyezésének

technológiai előkészítésére műszaki osztályvezetői kinevezéssel kapott megbízást. Feladatkörébe tartozott a technológiai, az üzemeltetési utasítások elkészítése, betanítása. További feladatkörébe az alapanyag-, a termékelszámolás és a minőség-ellenőrzés (laboratórium) megszervezése, működtetése.

A BÉM termelési felfutását követően a Miskolci Egyetemen megvédte a gazdaságmérnöki diplomát. Gazdaságmérnöki szakismereteit a továbbiakban az Észak-Magyarországi Vegyiművek szervezési csoportjának vezetőjeként hasznosította, nyugdíjba vonulásáig, 1990. év végéig.

A kohászatan végzett munkáját a „Kohászati Kiváló Dolgozója” miniszteri kitüntetéssel ismerték el, az OMBKE két alkalommal a Soltz Vilmos-emlékermet adományozta részére.

Pálovits Pálné sz. Novotny Zsuzsanna okl. vegyész mérnök februárban töltötte be 75. életévét.

A VVE elektrokémiai iparok tagozatán 1953-ban szerzett vegyész mérnöki oklevelét. 1953-tól 1989-ig, nyugdíjba meneteléig a timföld-alumínium iparban dolgozott két munkahelyen: az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohó laboratóriumában 1953-tól 1959-ig és 1964-től 1978-ig, valamint a Fémipari Kutató Intézetben (később ALUTERV-FKI) 1959-től 1964-ig, majd 1978-tól 1989-ig.

Főbb kutatási területei:

- a timföld szennyezőanyag-tartalmának csökkentése, fizikai tulajdonságainak vizsgálata, a gallium timföldgyári körfolyamatban való viselkedésének tanulmányozása,
- öntött korund kádkövek sóolvadékban való oldódási viszonyainak és acélipari alkalmazhatóságának vizsgálata,
- kriolit-timföld olvadéknak a katód hőszigetelő bélésbe történő beszívódási folyamatának vizsgálata, mérési és értékelési módszerek kidolgozása,
- alumíniumkohászati anódmassza vizsgálati módszerek fejlesztése, koksztetőanyag-rendszerek és a kötőanyag tulajdonságainak vizsgálata, minősítő mód-

szerek kidolgozása, szurok kötőanyag minőségének javítása.

Munkásságáról több cikkben és előadásban számolt be.

Az OMBKE Sóltz Vilmos „40- és 50 éves tagságért” emlékérmének tulajdonosa.

70. születésnapját ünnepelte

Barcsik László okl. villamosmérnök 1936. április 13-án született Budapesten. 1954-ben a szegedi Kohó- és Fémipari Gépipari Technikumban érettségizett. A BME Villamosmérnöki Karán szerezte diplomáját.

1956 januárjában kezdett dolgozni a Dunai Vasműben, ahol a következő munkaköröket látta el: gyakornok, az energiaszolgáltató gyáregység főelektrikus, a hengerműveknél főművezető ill. üzemvezető, a Dunai Vasmű igazgatóságánál fejlesztésvezető, a Dunafer Rt. fejlesztési igazgatóságánál stratégiai fejlesztési főmérnök. 2005 januárjában vonult nyugdíjba.

A Dunafer egészét érintő műszaki-fejlesztési feladatok és fejlesztési koncepciók kidolgozásában és végrehajtásában tevékenykedett, ezek közül néhány:

- a meleghengernél a hajtásteljesítmény növelésének megvalósítása teljesítményelektronikai megoldásokkal,
- coilbox-technológia alkalmazási lehetőségének kidolgozása, aktív részvétel az előnyös szerződéskötésben,
- a meleghengerműi technológiai alapbevezetések fejlesztéseinek kezdeményezése és irányítása,
- a pácolósori rekonstrukció műszaki irányítása,
- a nyújtva egyengető szélező gépsor beruházásának műszaki előkészítése és irányítása,
- a Dutrade SSC létesítési koncepciójának kidolgozása, alapfeladatának és berendezéseinek meghatározása,
- nagyobb környezetvédelmi beruházások kezdeményezése és műszaki irányítása,
- hosszú távú stratégiai fejlesztések kezdeményezése, részvétel a koncepció kidolgozásában.

Munkájáért sokszor kapott Kiváló Dolgozó valamint Kiváló Újító arany fokozat kitüntetését.

Több szakcikket írt, és szakterületén számos előadást tartott. Az NME Főiskolai Karon több évig tanított óraadó tanárként kohászati automatikát.

Dr. Siklósi Péter 1936. március 15-én született Sopronban. Ugyanitt érettségizett 1954-ben. Az 1954-es Eötvös Loránd fizikaversenyen második díjat nyert. 1954 és 1959 között a Veszprémi Vegyipari Egyetem hallgatója volt, a radiokémiai ágazaton végzett (kitüntetéssel). Miután (káderekokból) sem az uránipar, sem sugárlaboratóriumok nem tartottak igényt munkájára, az Alutervnél helyezkedett el, ahol 1992-ig dolgozott. A három magyar timföldgyár alapos megismerése után először a timföldgyárak anyag- és hőmérlegeinek mérésével és számításával foglalkozott, ebből a témából doktorált 1962-ben. Korán (már 1961-től) foglalkozott számítástechnikával, 1964-ben megalkotta a timföldgyári körfolyamat anyag- és hőforgalmának matematikai modelljét, nagyjából egyidőben a nagy amerikai cégekkel.

1964 és 1967 között elvégezte az aspirantúrát, letette valamennyi kandidátusi vizsgáját, de disszertációjának benyújtására már nem került sor. 1963 és 1971 között négy világnyelvből öt sikeres nyelvizsgát tett.

1966-ban a timföldtechnológiai osztály vezetésével bízták meg. Tevékenyen részt vett mindhárom hazai timföldgyár bővítésének és az új ajkai gyár tervezésének valamennyi technológiai munkájában. Jelentős szerepet játszott az Aluterv által külföldre tervezett négy timföldgyár tervezésének és számos (általában meg nem valósult) projekt tanulmánytervének, beruházási programjának és előtervének előkészítésében.

Közben majd 20 éven át tartott előadásokat a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnök-hallgatóinak és több nemzetközi szakmai szervezet (ICSOPA, TMS stb.) konferenciáin. Eközben némi nemzetközi ismertségre is szert tett. 1987-től nyugdíjba vonulásáig vezérigazgatói főtanácsadó volt. Nyugdíjasként több szervezet (UNIDO, Kaiser, Hatch stb.) foglalkoztatta számos szakértői feladattal, alkalmanként két héttől három hóna-

pig az USA-tól és Kanadától Guineáig, Dél-Amerikától és Jamaicától Ausztráliáig.

Szarka János okl. technológus kohómérnök 1936. március 19-én született Felsőtelekesen. 1946-ban került a miskolci Fazekas Mihály népi kollégiumba, és a Déák Ferenc utcai általános iskolában végezte a 6-8. osztályt. Középiskolai tanulmányait a diósgyőri Kohászati Technikum öntőtagozatán fejezte be. 1959-ben a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen technológus kohómérnöki oklevelet kapott. Ezután 6 hónapig alumíniumipari üzemi gyakornok, majd az Aluterv technológus-tervezője. Néhány fontosabb munkája: a Köfém szélesszalag-hengermű tervezése; a Tatabányai Alumíniumkohó szélesszalag-öntőhengermű tervezésének irányítása, a technológiai terv elkészítése; a Tatai Hűtőtechnika Ipari Szövetkezet sűrített levegő rendszereinek fejlesztési koncepciója kidolgozása; a

METALLOGLOBUS részére a HUNMAG eljárás alapuló magnéziumkohó kísérleti kemencéjének elő- és kiviteli terveinek elkészítése; a Köfém meleg- és a 2. sz. hideghengernél rekonstrukciójának tervezésének irányítása; az ALCOA-KÖFÉM Kft. részére a meleghenger be- és kivezető görgősorának meghosszabbítása.

1996-ban megalapította a NEOPLAN Mérnöki Tervező Betéti Társaságot és ennek keretében több tanulmányt, technológiai tervet stb. készített az ALCOA-KÖFÉM, a MAL-MWK, a MAL Inotai Alumínium Kft. stb. részére. 2002-ben az Öntödei Múzeum épületének és külső környezetének állapotfelmérése és az ipari műemlék kupolókemencék felújításához szükséges engedélyezési, majd megvalósulási tervek elkészítését végezte.

1971-ben és 1982-ben a Nehézipar Kiváló Dolgozója kitüntetését, 1998-ban 40 éves egyesületi tagságáért Sóltz Vilmos emlékérmét kapott.

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!

Tudományos szakmai nap és baráti találkozó Szigetközben

Az eseményre tizenharmadik alkalommal került sor 2006. június 2-3-án Dunaszigeten, a Motim üdülőjében. Az OMBKE mosonmagyaróvári helyi szervezetének vezetősége ezúttal is gazdag programot állított össze, melynek egy része a rendkívül csapadékos időjárás miatt nem valósulhatott meg.

A találkozó ezúttal Mosonmagyaróváron, a Gyásztéren, az '56-os emlékműnél volt, ahol *Kovács Gergely* alpolgármester emlékezett meg az 1956-os sortűz áldozatairól. Beszédében visszaemlékezett a forradalom kitörésének napjaira, valamint a Mosonmagyaróváron történetekre, a száznál több áldozatot követelő sortűzre. '56-ban az egész nemzet kelt fel, tudott morálisan égi magasságba emelkedni és példát mutatni hazaszeretetből és összefogásból – hangzott el a beszédben.

Az emlékmű megkoszorúzása után a ta-

lálkozóra érkezettek a Motim üdülőjében gyülekeztek, ahol a regisztráció után *Ferencz István*, a helyi szervezet elnöke köszöntötte a kollégákat és családtagjaikat.

A bevezető előadást *dr. Bakó Károly*, a Magyar Öntészeti Szövetség elnöke tartotta: Helyünk a világ öntvénytermelésében címmel. Sajnálattal szólt az itthon bezárt öntödékről, és ennek következményeiről. Elmondta, hogy a világ acél- és alumíniumöntvény-termelése emelkedik. A hazai öntödékben fontos a műszaki fejlesztés, egyre nagyobb súlyt kell helyezni a szakmai továbbképzésre, a szerszámgyártás fejlesztésére ahhoz, hogy meg tudjunk felelni az uniós elvárásoknak.

A következő előadó *dr. Lengyel Károly*, a TP Technoplus Kft. ügyvezető igazgatója volt. Előadását OVOTRAIN: Négy nyelvű kohászati szótár és oktatási eszköz címmel tartotta. Az öntő alapismeretektől kezdve

a szakma elsajátításáig szükséges esetekről, az EU-s pályázatok elkészítésénél a szótár használatáról, a magyarázatok értelmezéséről adott tájékoztatást.

Az előadásokhoz többen is hozzászóltak, és az előadók válaszaikkal tovább bővítették az elhangzott ismeretanyagot.

A szakmai program után vacsora következett, majd baráti beszélgetés, zene és tánc tette hangulatossá a baráti összejövetelt.

Másnap, az esős idő ellenére, fakultatív program keretében ismerkedtek az érdeklődők Dunasziget és Szigetköz természeti ritkaságaival.

A találkozó bezárásakor a résztvevők köszönetet mondtak *Tamáš Tivadar* szervezőnek, abban a reményben, hogy 2007-ben hasonlóan jó program várja majd az ide érkezőket.

✍ *Dr. László László*

Az öntészeti szakosztály budapesti szervezetének rendezvénye

A szakosztály budapesti szervezete minden évben előadásokat szervez aktuális szakmai kérdésekről. Május 25-én olyan téma került napirendre, amely a fiatal és idős kollégákat egyformán érdekelte: a számítástechnika alkalmazása az öntészeti konstrukciók tervezésében.

Molnár Dániel, a Miskolci Egyetem metallurgiai és öntészeti tanszékének fiatal doktorandusza tartott élénk érdeklődéssel kísért előadást A beömlő- és táplálórendszerek tervezése számítógépes szimuláció segítségével címmel. A megfogalmazott tárgykörnél sokkal többet nyújtott a beszámoló. Megismertette hallgatóságát a szimuláció véges elemes (FEM) és véges differencia módszerének (FDM) lényegével és azzal, hogy ezek ho-

gyan alkalmazhatók az öntészeti feladatok megoldására.

Az előadás témakörei közt előkelő helyet foglalt el a formatöltés szimulációja, amely megmutatta, hogy a formaüregbe áramló fémekben hol várhatóak nemkívánatos turbulens jelenségek az alkalmazott beömlőrendszerrel. A példák hagyományos ill. nyomásos öntészeti technológiákra, valamint demonstrációs próbaöntvényre vonatkoztak. A dermedés szimulációjával ezután a beömlőrendszer és a tápfejtechnika különféle alkalmazásaira láttunk példákat acél, öntöttvas és nyomásos könnyűfém öntvényekre.

A szimuláció igen érdekes felhasználási módjába nyertünk betekintést Molnár Dániel saját kutatásainak ismertetése so-

rán. A véges elemes módszerrel végzett szimuláció az öntési, visszamaradó feszültségek minimalizálásával és a zsugorodás modellezésével képes arra, hogy az alkalmazott öntőminta vagy nyomásos öntészeti kokilla méretei alapján a várható öntvényméretet pontosan meghatározhassuk. A kidolgozott módszer eredményeként az öntőszerszámok méretének többszöri változtatása elmaradhat.

A hallgatóság érdeklődését, nyitottságát az előadást kísérő sok kérdés, vélemény kísérte. A szakemberek azonos véleményen voltak arról, hogy a számítástechnikai alkalmazások fontos helyet foglalnak el a jövőben a magyar öntőmérnökök munkájában is.

✍ *Dr. Ládai Balázs*

Ez a lapszám a Színesfémkohászatért '90 Alapítvány támogatásával jelent meg.

Köszönjük a támogatást!

Beszámoló erdélyi szakmai konferenciáról

Az Erdélyi Magyar Műszaki Tudományos Társaság (EMT) 2006. április 6-9. között, nyolcadik alkalommal rendezte meg a bányászati-kohászati-földtani konferenciát. A rendezvénynek idén Sepsiszentgyörgy adott otthont.

Szakmai kirándulások

Pénteken egész napos szakmai kirándulással hangolódtak a résztvevők a másnapi konferenciára. A borús idő senkinek sem vette el a kedvét a barangolástól, az érdekes látnivalók mindenkit kárpótlak. A szervezők igyekeztek minden igényt kielégíteni, így két útvonal kínálkozott külön a földtani és külön a bányász-kohász csapatnak.

Wanek Ferenc szokásosan alapos előkészítésének köszönhetően remek hangulatú, tartalmas kiránduláson vehetett részt a kétbusznyi földtanos közönség. Útjuk állomásai: az árapataki (Araci) Retkes-árok, a rozsnyói vár, Prázmár (Prejmer) vártemploma, Hankó-pataka arzénés ásvány-előfordulása.

A bányász-kohász társaság is elindult Székelyföld titkainak és nevezetességeinek felkutatására. Első állomásként tiszteletünket tettük az 1848-49-es kökői csata helyszínén, ahol *Gábor Áron* őrnagy, a szabadságharc hőse elesett. Vezetőnk szavaival élve „Gábor Áron stílusosan halt meg”, utalva e kijelentéssel arra, hogy a nagy ágyúöntőt 35 évesen ágyúgolyó ölte meg. Emlékét őrzi a felállított oszlop.

Kézdivásárhely több szempontból is felkeltette az érdeklődésünket. Gábor Áron itt öntötte a honvédek ágyúit a szabadságharc alatt. Sokan a főtéren álló szobrát is lencsevégre kapták. A város évszázadokon át Székelyföld egyik legjelentősebb céhes iparral rendelkező kézműves központja és vásáros helye volt. A Kézdivásárhelyi Múzeumban megcsodálhattunk régi ágyúkat, valamint a környék kézművesipari és céhes kiállítását. A látlat érdekessége, hogy Székelyföld lakossága gyűjtötte és adta a muzeális értékű tárgyakat. Minden teremben egy-egy hagyományos mesterség szerszámaikat, termékeit, műhelyberendezésének főbb kellékeit és az ezekhez szorosan kapcsolódó céhes-, illetve ipartársulati emlékeket mutatják be. Az első terem a fazekasoké,

de láthatók még a csizmadiák, cipészek, tímárok, kovácsok és mézeskalácsosok emlékei is. Az emeleten a miniatűr „baba-múzeum” a történelmi Erdély és Partium népviseleteit reprezentálja 55 cm magas lánykákon és fiúcskákon, név szerint Zsuzsikon és Andrisokon.

A múzeumi körséta után folytattuk utunkat és megálltunk a Nyerges-tetőn. A vízvázlatán lévő emlékmű az 1848-49-es önvédelmi harcokban részt vett, a *Tuzson János* alezredes vezette honvédeknek állít emléket. Kétszáz honvéd 1849. augusztus 1-jén élethalálharcot vívott az orosz és az osztrák csapatok ellen. Elszánt hű seregét csak árulás útján tudták legyőzni. Ma a Csíkköz és Kászonújfalú közötti nyergen, a Nyerges-tetőn áll a tiszteletükre elhelyezett oszlop és a látogatók által állított sok-sok kereszt és kopjafa.

A csapat Tusnádfürdőn ebédelt. Csíkszág büszkesége ez a városka, mely messze földön híres gyógyvizéről és üdülőtelepéről. Ezt követően vettük célba Kisbacont, *Benedek Elek* szülőfaluját. A kis református falut – ház ablakából integető öreg nénival, a patak partján álló templommal – mindenki hamar a szívébe zárta. A Mari-lakban (az író lakóháza) írta Elek apó műveinek jelentős részét, és innen szerkesztette Erdély egyetlen magyar nyelvű gyermeklapját, a *Cimborát*. A kertben nyíló virágokat és a gyümölcsfákat is ő ültette.

A dédunoka, *Szabó Réka* varázsolta kö-zénk a nagy mesemondót a Testamentumból felolvasott részletek segítségével. Ebben hasznos útravalót ad a gyerekeinek és nekünk: „Korán, ó talán nagyon is korán látni fogod, hogy a te apád egy szegény munkás. Tollal vagy gyaluval keresi-e meg a mindennapi kenyeret, a ruhát, a czipőt, neked és nektek: egyre mén; ne áltasd magadat azzal, hogy a toll több a gyalunál. Sőt én azt hiszem, – kevesebbet érő...” Szinte láttuk magunk előtt, ahogy az óriási íróasztalnál ül és éppen az utolsó levelét írja.

A környék meghittsége sokáig marasztalt volna bennünket, de itt volt az ideje a köpec legendája nyomába eredni. A bányászfalu, Köpec kis ékszerdobozzal büszkélkedhet. Ez a református templom kazettás mennyezete virágmotívumokkal és családi címerekkel. Utóbbiak szövegét tükörírással tüntették fel, ezért a már előre kikészített zsebtükröknek most nagy hasznát lehetett venni. Csak így tudtuk elolvasni a feliratokat. Van két vak kazetta is: a lelkész szerint az egyik egy farkába harapó kígyót ábrázol, a másik koronás sas címet, melyeket azért festettek át feketére, mert azt hitték róluk, hogy az osztrák monarchia jelképei.

Itt derült fény a helyi szólás jelentésére, miszerint „Baj van Köpecen.” A szabadságharcosok vereséget szenvedtek a császári csapatoktól, akikhez csatlakozó

■ A bányász-kohász kirándulás résztvevői Benedek Elek lakóháza előtt

martalócok úgy büntették meg a falut, hogy 1848. december 9-én éjszaka felgyújtották a házakat és több mint 60 embert lekaszaboltak, köztük fiatalokat is. A templom bejáratánál található az áldozatok névsora, mely nem engedi elhalványítani a köpeciek emlékezetében a helyi hősök szenvedéseit.

A tartalmas kirándulás fáradalmait a buszon próbálta mindenki kipihenni. Túl sok alváásra nem nyílt lehetőség, mert épp csak egy gyors átöltözésre maradt idő vacsoráig. A napot végül szakestély koronázta meg. Az emelkedett hangulatról elsősorban *Kiss Csaba* (Balhás Charley) elnök gondoskodott, de segítségére volt a nótabíró, *Pataki Attila* (Atyus) és a dalos résztvevők is. Persze sörben sem volt hiány.

Szakmai konferencia

Szombaton délelőtt a Megyei Könyvtár Gábor Áron-termében a szakmai konferencia plenáris előadásai hangzottak el:

- *Császár Géza*: Az Erdélyi-Szigethegység, mint a Tiszai-egység része
- *Tolnay Lajos*: Egy magyar tulajdonú nagyvállalat alkalmazkodása a változó világhoz
- *Bircher Erzsébet*: Ipari műemlékek, tá-

jak és múzeumok, mint a területfejlesztési politika stratégiai elemei

- *Kisgyörgy Zoltán*: Háromszék tájain
- *Lányi Szabolcs*: Mérnökoktatás a Sapienia-EMTE Csíkszeredai Karain

Az ebédet követően került sor a szekcióelőadásokra. Összesen 77 előadás hangzott el az alábbi szekciókban: bányaföldtan, vízföldtan – bányavíz-földtan, ásványvagyongazdálkodás, szerkezeti földtan – tektonika, geomorfológia, rizikó – földhasznosítás – talajtan, őslénytan – rétegtan, ásványtan, ásvány – kőzettan, földtani adatbázis és információs-szervezés, tudománytörténet I-II., bányatechnológia, a bányászat környezeti kérdései, öntészet, kerámia, tüzeléstechnika, fémipari gyártástechnológiák.

Az előadások közötti szünetekben 28 kiállított posztert lehetett megtekinteni.

Az elhangzott előadások az előadók felkészültségének köszönhetően átfogó képet

adtak a bányászat, kohászat, és a földtan aktuális feladatairól, témáiról.

A Miskolci Egyetem doktorjelölt hallgatói a Kerpely Antal Doktori Iskola kiküldetésében nagy számban vettek részt a konferencián.

A nagy sikerű rendezvény elősegítette a szakmai egyesületek és szakemberek közötti együttműködés további folytatását, a kapcsolatok bővítését.

A szervezőknek ezúton is köszönet mindenért.

Vivát Háromszék! Vivát EMT-BKF konferencia!

👤 *Orosz László – Dúl Boglárka – Gergely Gréta*

■ Az öntészeti szekció megnyitó előadását dr. Bakó Károly tartotta

Az OMBKE részvétele az európai kultúrturisztikai utak szervezetében

Az OMBKE történeti bizottsága képviseli az egyesületet az európai tematikus kultúrturisztika rendszerén belül a vaskultúra szervezetében, amelynek központja Leobenben van az osztrák MHVÖ egyesület kezelésében. Ez a laza szervezet közel 20 éve működik alapszabály és az európai kultúrutak listájába való besorolás nélkül. Az OMBKE történeti bizottsága a vaskultúra útjainak szervezésével a „Bányászati és kohászati emlékek nyomában” nevű munkacsoportot bízta meg, amely a Központi Kohászati Múzeumot pártoló baráti társaság tevékenységén keresztül elindította a magyarországi vaskultúra hálózatának kiépítését. Osztrák felkérésre a lengyel, szlovák, romániai, szlovén kapcsolatok koordinálását is elvállalta ez a munkacsoport. A miskolci MTESZ Tudomány- és Technika Házával való együttműködésben talált olyan háttérintézményre, amelynek keretében a 2000. május 18-án megtartott indító konferencia után több nemzet-

közi rendezvény eredményeként megvalósította az ún. keleti térség együttműködését. A vaskultúra témakör közben több szakmai ágazat érdeklődését is felkeltette, a tevékenység egyre inkább az ipari örökség felkarolása irányába tolódott el. Ennek eredményeként egy 2004-ben elnyert pályázat lehetővé tette egy olyan hazai turisztikai térkép elkészítését, amelyen a vaskultúra hazai gerincvonala mentén feltüntettük az ipari örökségnek tekinthető emlékhelyeket, bár azok önmagukban nem számítanak látványos turisztikai célprogramnak, de a térség népességmegtartó termelő tevékenységének emlékeit őrzik, továbbá múzeumokat, gyűjtőhelyeket jelöltünk meg 10 városhoz kötődő tájékoztató központ körzetében. Az úthálózat vonalait a határokig vezetjük, és nyilakkal jelöltük a szomszédos országok felé való nyitottságot, a kapcsolódási, ill. együttműködési szándékot. Mindezek alapján az eredeti Europäische

Eisenstrasse /Európai Vaskultúra/ szakmai keretei szűknek bizonyultak, így 2005. június 1-2-án Miskolcon megtartott nemzetközi konferencia határozott irányt vett az ipari örökség programjának megvalósítása felé. Ennek előkészítéseképpen még április 26-án, Sopronban megállapodtunk az Europäische Eisenstrasse elnökével abban, hogy a vaskultúra szervezetének is változtatnia kell eddigi működési módszerén. Nevezetesen, ki kell alakítani a történelmi múlt több oldalúan érdekelt emlékeinek nemzetközi konferenciákon való közös megemlékezések, többnyelvű broszúrák, emléklapok és emléktáblák állításának programját. Ennek a megállapodásnak eredményeként dr. Sperl professzor Miskolcon bejelentette, hogy az év novemberében olyan konferenciát rendeznek, amelyen megemlékeznek a 100 éve szabadalmat kapott, nemzetközi híró Kerpely-generátor évfordulójáról.

👤 *(Laár Tibor)*

Dr. Hauszner Ernő (1921-2006)

Hauszner Ernő 1921. szeptember 22-én, Sopronban született, háromgyermekes polgári családban. Iskoláit Budapesten és Sopronban végezte, majd a Soproni Felsőkereskedelmi Iskolában érettségizett 1943-ban.

Rövidesen katonai szolgálatra rendelték. A magyarországi hadszíntéren hadapródörmes-terként került a frontra 1944-ben. Az új magyar hadseregben a Budai Önkéntes Ezredben, majd az Első Hadosztályban teljesített szolgálatot.

1948-ban kitérítéssel leszerelt és sikeres felvételi vizsgát tett a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Kohómérnöki Karán, ahol 1952-ben nyert vaskohómérnöki oklevelet.

Műszaki pályáját a Budapesti Gábor Áron Vasöntöde és Gépgyárban kezdte üzemmérnökként, csakhamar laborvezetőként. 1956-ban áthelyezéssel került a Dunai Vasműbe, ahol hat évig a műszaki fejlesztési osztályon dolgozott kutatómérnöki beosztásban. 1962-ben a Vasműben kutatási osztályt szerveztek, amelynek vezetésével Hauszner Ernőt bízták meg. Ő nagy hozzáértéssel és lendülettel irányította a vállalati kutatás kapcsolati rendszerének kialakítását és megszervezését. E szerteágazó munkában nemcsak műszaki-szakmai felkészültsége, hanem kiváló szervezőképessége, tárgyaló- és koordináló képessége is megmutatkozott.

Az 1962-től 1971-ig tartó évtized a Dunai Vasmű fejlődésének intenzív időszaka volt, amit a kutatási és műszaki fejlesztési tevékenység összehangolt működtetését létrehozó legjobb felkészültségű mérnökök csoportja irányított élenjáró megoldások kidolgozásával és adaptációjával. E csoport eredményes munkájának lelkes résztvevőjeként és a speciális kutatási feladatokkal való kapcsolatok megteremtőjeként és gondozójaként működött Hauszner Ernő, miközben tudományos munkásságának minősítésére készült. 1971-ben a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen védte meg doktori disszertációját.

Az irányításával és részvételével megoldott legjelentősebb műszaki-tudományos feladatok: – a kohászati gyártástechnológia energiaszükségletének csökkentése

– félig csillapított acélok gyártástechnológiájának kidolgozása

– szabályozott oxigéntartalmú acélok kifejlesztése

– az oxigéntartalom neutronaktivációs úton történő meghatározása, majd a folyamatos acélöntőmű üzembe helyezésével az azonnali eredményt és korrekciós lehetőséget adó merülőszondás mérési rendszer megalkotása

– kis mágnesezési veszteséggel bíró elektrotechnikai acélok kifejlesztése

– nagy szilárdságú hegesztett csövek gyártására szolgáló acélok technológiájának kidolgozása.

1976-1982 között különböző akadémiai bizottságokban (fémszerkezeti, anyagtudományi) tevékenykedett. Címzetes főiskolai docensként tanított a dunaiújvárosi főiskolán.

Sikeres kutató-fejlesztő munkájáért, amelyet töretlen elkötelezettséggel folytatott, 1982-ben történt nyugdíjazásáig, számos állami, ágazati, egyesületi és vállalati kitüntetést nyert el, így megosztott Állami Díjat, Eötvös Loránd-díjat, Innovációs Különdíjat.

Gazdag szakirodalmi tevékenységet folytatott. Számos értekezése, dolgozata jelent meg műszaki-tudományos folyóiratokban. Gyakran tartott előadást különböző szakmai rendezvényeken, egyesületi klubnapokon. Irodalmi, főképp ókori klasszikus íróktól való olvasottsága, tájékozottsága közismert volt, lelkes résztvevője volt nemcsak szakmai, hanem filozófiai vitáknak is.

A kutatással, a Dunai Vasmű kutatási osztályával munkakapcsolata nyugdíjba vonulása után sem szűnt meg.

1989-ben műszaki főtanácsosi cím adományozásával ismerték el munkáját.

Munkában, megérdemelt sikerekben gazdag élet zárult le 2006. március 21-én, amikor unokái szeretetétől kísérve, leányai odaadó gondoskodása közepette csendesen elhunyt.

Dr. Hauszner Ernőt 2006. március 27-én a Dunaferri Zrt. saját halottjaként kísértük el utolsó útján a dunaiújvárosi temetőben, és munkatársai, barátai nevében mondtunk utolsó jó szerencsét!

 Szalay Géza